

עלי איזון ליברלי

אחד מחברי הכנסת סיפר לי שכעת שטעי צהריים בחלקו הסגור (רק לחברי הכנסת) של מיוני הכנסת, היה עד למנוולוג שהשמיע שר ליברלי בממשלה באוזני אחד מן חברי הכנסת של מפלגתו. נושא המנוולוג היה יושב ראש הכנסת לשעבר (גם הוא ליברלי).

מורעי מצעירותו! מה זה?

מנחם סבירור: אינני מכין אותו, התלונן השר, רגע אחד הוא עצבני, ולא ניתן להחליף עימו מילה, הרגע אחרי כן הוא הופך להיות נחמד ואדיב... כאילו שני אנשים. הוא חייב לעשות משהו בעניין מצביע הרוח שלי".

"לכולנו יש לעיתים מצביע רוח", ענה הח"כ הנרהם, "אפילו לך...". לי כימעט ואין" ענה השר כי תקיפות, "ואם אני נתקף במצביע, הרוח לעיתים נרדמת, אני מצליח לשלוט בהם ולא להראות אותם כלפייחוקי. צריך לשמור על איוון" חתם השר והתיר את השומעים באל"ספה. הסיבה לתדהמת היתה נעוצה בזהות הדובר: לא היה זה אלא השר יצחק מורעי, הידוע במצביעו הרוח המשתנים וכביטוייהם החיצוניים.

עוד קצת מודעי

גירסת שונות ומשונות הופצו כי תקשורת בענין הסעיף הבאה, שהיה רחשה כשכוע שעבר: מודעי יצא בסערה באמצע ישיבת הצוות הכלי כלי, חלף על פני העיתונאים הנרדמים, נכנס למכוניתו ונעלם. אולם את הגירסה המקורית ביותר שמעתי מפי אחד הבכירים שבקבוצת מודעי. ארם שניתן לכתונו (גם על פי גירסתו) ארם יותר מודעי ממודעי: "בחי, העיתונות! אני אומר לך...". התנפל עלי הבכיר, יצחק פשוט התעייף, ורצה להגיע כמה שיותר מהר לביתו. מכיוון שידע שהעיתונאים ממתנינים בפתח הבניין, עשה הצגה של יציאה וזעפת ומהירה לכיוון מכוניתו, וכך התחמק מעימות ממושך עם העיתונות...".

זכורה

פאטנט שכזה

זה שהחיים המשותפים של הליברלים וחירות אינם אידיליה — זה לא חדש. הפרנויה משתוללת בשני המחנות, וההאשמות ההרדיות המציפות את התקשורת חורגות מכל הגיון. התלונה האחרונה, שהיפנו אלי חוגים ליברליים, היא בעניין הדינונים האינוספיים על איש ועדות הכנסת, ששכחה להתכנס. "אין עם מי לדבר שם (כחירות)" טענו השבוע הליברלים, יש להם שיטה חדשה: בכל פעם שאנו מצליחים לסכם עימם משהו, ומגיעים בפעם הבאה להמשך הדינונים — מסתבר שהם החליפו את צוות המשאומתן, וכל הסיפור מתחיל מבראשית...". ואכן, בתחילת המיבצע המסוכן של איש ועדות הכנסת כלל צוות המשאומתן של חרות את רני מילוא וחיים קורפו. הצוות מס' 2, שהחליפם ללא כל התראה, כלל את דב שילנסקי וחיים קאופמן. בהמשך הדינונים מצאו נציגי הליברלים (פינחס גולדשטיין, ספח גרופר ואלי קולאס) תותחים כבדים ליד שולחן המשאומתן — דויד לוי ומשה ארנס. בתחנה הסופית כולם יורדים (מילוא, גולדשטיין, גרופר וקולאס לחו"ל), וגם כבודה של הכנסת.

★ איך עובדים אנשי חרות על הליברלים?

★ "הוועדה המסדרת" של הכנסת

סידרה את כולם: חברה

העיקריים נעלמו מן הארץ

★ הליברלים מאשימים את חרות

בהדת חברה, ובניתיים הם

עצמם מדיחים את האחרים.

★ שני אנשי חרות, יהושע

דוידוביץ וצבי צילקר,

מועמדי קצב לתפקיד מנכ"ל

מישרדו.

★ איך סידר מודעי את העיתונאים

וביים סציה של זעם?

★ אין צדק בעולם: האיש שעבר

את כל המיפלגות נותר בסוף

בלי גזב.

על הדחות ומינויים

זוכרים את הטעות הקשות של הליברלים ברוב "הדחתם" של חברי מיפלגתם במישרד התעשייה והמיס

מה הוא מבין?

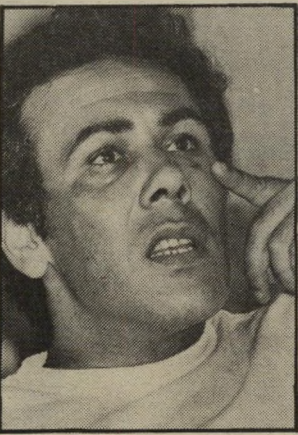
משה קצב, שנכנס למישרד העבודה והרווחה — המצודה של תמ" בשלוש השנים האחרונות — הבטיח שינויים פרסונליים, בקרוב" אין ספק שבתום השינויים המוכים טחים, יאוייש המנגנון באנשים משלנו" כפי שמתבטאים מקורביו של קצב. הכוונה היא, מובן, לאנשי חרות. אחד מראשוני ההולכים יהיה, כנר" אה, מנכ"ל המישרד, אשר אוהיון, איש תמ"י. ומה באשר ליוזשים שני אנשים מוזכרים כמועמדים הפייבוריטים לתואר הנכסף — מנכ"ל. שניהם, כמובן, חברי מרכז חירות: צבי צילקר, שהיה כבר מנהל כללי —

חיינו זכה שנית

זוכרים את מיכה מיימון, אורח למען הליכוד? כן, כן, זה שהספיק בחייו הקצרים (38 שנים) להיות למען הפנתרים, של"י, תמ"י, חרות, ובעיקר — למען עצמו? ובכן, בניתיים הופסקה עבודתו כדובר משרד העבודה והרווחה. הוא טוען: "פשוטתי עליידי אהרון איון ללא הודעה של חודש מראש!" ואילו בתמ"י טוענים — להר"פ: מיימון לא פוטר, כי אם חוזהו (ההמנ"י) הם הופעתו הבלתי-נשכחת בטלוויזיה עם הכוכבים "הלאומיים": יצחק שמיר וזלשה קצב, שבמהלכה הסביר לאומה מדוע עבד תמ"י לליכוד. אט"אט רדך כוכבו של מיימון, עד שנעלם כליל. בתמ"י ידעו אומנם לספר על גיחות'פתע שלו, שבהן הצהיר שמשו קצב, השר החדש הממונה על העבודה והרווחה, תפס אותי והתחנן שאעזור לו בתפקידו החדש...".

אולם כוכבים כמיימון אינם נוהגים ליפול ככה סתם. רק כדי למלא את מישאלות-ליכום של בניית-מותה (שימחה-לאדי, למשל). הם נוהגים לנצנץ שוב ושוב, איפה שכראי. השובו הפתיע אותי קולו ה"רדיופוני של מיימון בטלפון. מעברו השני של הקו החל מנוולוג מנוסח היטב, שהפך בהדרגה להיסטריה של יכבות. מה הסתבר? "הכל כאילו הסתדר לטובתי", טען מיימון, "לא רק שלמישרד הגיע איש-הליכוד, אלא היה זה דווקא משה קצב!" לדיו של מיימון היה קצב מיטיבו בחירות, בעת שעובד את תמ"י לטובת הליכוד והחל נשחק בין המחנות המתכנסים בחרות בלך-ושוב, "אילו היה זה משהו אחר — הייתי נלחם בנו" הטיח כי מיימון, "אבל קצב? הרי הוא חבר שלי... אנחנו ביחסים כאלה טובים...".

כאלה טובים, שמיימון לא הצליח

מיימון מגיע לו!

לחדור את מחסומי המזכירות וה"עוזרים המקיפים כל שר, ולכן הוא הגיע אליי. אם עוד לא ניחשתם, על פי הגיונו המאוד-מיוחד של מיימון, מגיע לו: אחרי כל מה שהקריב למען הליכוד (הופיע בטלוויזיה, ואני לא מצליחה להיזכר מה עוד) קיווה לחזור ולכהן כדובר משרד העבודה והרווחה. "נכון", הוא מסכים עימי ששר זכאי לבחור את עוזריו ורוביו, אבל הוא חייב לי מוסרית! ובכלל, אני יכול לעזור לו שם המון" וכאן מגיע הפירוט, אלא מה? משרד העבודה והרווחה נמסר לי שעוד בטרם הספיק קצב לעכל את תוארו החדש, נחת עליו הרובר לש" עבר ל"שיחת-חברים". קצב העביר לעוזריו את הטיפול בחיפוש אחר תעסוקה הולמת עבור החרותניק השרוף. כאשר לאיש משרות עוזרו ורוביו, יש לשר רעיונות אחרים.

דפנה ברק

במדינה

(המשך מעמוד 8)

מיוחדים מפרס, ואף שיחות אישיות לתורמים הגדולים. הסרבנים, לעומת זאת, יהיו נתונים ללחצים עצומים, הגובלים כסחטנות. שמות הסרבנים הגדולים יפורסמו ברבדים שונות, ורבים מהם צפויים ללחצים כבדים, ואף לצעדי-החרמה, אם יעמדו בסירובם. מכונת-השנור היא משומנת היטב, ונהוגה בה טקטיקה של הסלמה בפעולות-הלחץ, לפי רחפות המגבית, הסיכונים שבהם מדובר ויקרת יוזמי המגביות. בתקופת מילחמות, למשל, פועל למכש במלוא עוון, ואז ממש אביו למסרבים.

פרס, רולצין ויוזמי המגבית החדשה מתייחסים אליה כפירוויקט של חירום, ממש הצלת המדינה. לכן הוקם בניו יורק מטה מיוחד, שיעסוק, בתיאום כלי-ארצי של מגבית ה-1000."

פגישה בחלל

בתקופת כהונתו השניה יהיה רונלד רגן ציפורי דרוו. אך אין ברירה

כמו שתי חלליות, הנפגשות בחלל החיצון כמיבצע הנדסי מסוכן, כך נפגשו שני ציפורי-הממשלה של ישראל בניו-יורק. שימעון פרס בא מישראל, יצחק שמיר שוהה שם כבר מזה כמה זמן, הם יכלו להחליף ריעות על מעמדה של ישראל בארצות-הברית.

כמה הנחות-יסוד מוסכמות בין שניהם:

● פעם בארבע שנים, ערב הבחירות לנשיאות בארצות-הברית, מגיעות שם המניות של ישראל לשיא. זהו הרגע להשיג כל מה שניתן להשיג.

● וולטר מנרייל מייצג מפלגה וקו הקרובים לישראל מאז ומעולם. אין גבול לנכונותו להחניף לקול היהודי. מיפלגתו נהנית ממרבית הכספים של קרנות-השחוד היהודיות. כראי היה לתמוך בו, אבל כל הסקרים מוכיחים שסיכוייו להיבחר שואפים לאפס.

● רונלד רגן משועבד לישראל בכל נימי נפשו. אך ממשלת-ישראל פוחדת תמיד מפני נשיא הנבחר לתקופת-כהונה שניה. נשיא כזה הוא ציפור-דרוו. החוקה האמריקאית קובת עת שאינו יכול להציג את מועמדותו בפעם השלישית. ממילא אינו חי בפתח מתמיד מפני הבחור היהודי המאורגן, כליהתיקשורת היהודיים והמימון היהודי.

מאז הנשיא דווייט אייזנהואר, שציפצף על הקול היהודי מפני שפר פולריותו היתה עצומה, לא כיהן שום נשיא אמריקאי תקופת-כהונה שניה. רגן יהיה, אם ייבחר, הראשון אחרי זמן רב. יתר על כן: יש לו יתרון בה עצום. עד כי אינו צריך כלל לקול היהודי. דולר ביד, בכל זאת החליטו שמיר ופרס לתמוך ברגן, ביקורם באמריקה ערב-הבחירות נועד, בין השאר, לתת לרגן את כל התמיכה האפשרית, וגם לסחוט את כל התמורה האפשרית.

שמיר קרוב לרגן, מפני שהם עומדים על הבסיס האידיאולוגי המשותף של הימין הקיצוני. פרס נוקט קו זה מתוך גישה פרגמטית — אם רגן ייבחר במילא, מוטב להסתדר עימו. רגן מקבל תמיכה זו ברצון, אף שאינו וקוק לה במיוחד. אין הוא רוצה רק לנצח, אלא לנצח כרוב אירי. וכפי שהוכיח דווקא פרס, אל לו לפיר ליטיקאלי להיות בטוח לגמרי בניצחונו על פי הסקרים.

אין ספק שרגן ישלם בעד התמיכה, גם אם לא יוכרו מייד על התמורה. אשר לתמורה בטווח הארוך, תלוי הרבר בהתפתחות הפוליטית. מבחינת הש"קפת-עולמו, רגן כוודאי יתמוך בקו הלאומני ביותר של ישראל. אך איש אינו יכול לחזות מראש את האילוצים העולמיים להתפתח במרחב הערבי. פרס-שמיר יצטרכו להסתפק במה שניתן להשיג כעת, ובהבטחות לגבי העתיד. לאור המשבר השורר בישראל, הם סבורים, מן הסתם, שדולר אחד ביד טוב מעשר הכסחות פוליטיות לתעיד.

דפנה ברק